చంద్రుళ్ళో కుందేలు

- మధురవాణి

(గత సంచిక తరువాయి)

7

మేఘ కాదన్నాక కూడా కిరణ్ ఎదురుపడ్డాడంటే ఇప్పుడేం జరుగుతుందో చూడాలన్న ఉత్సుకత కలిగింది రజనికి. సరిగ్గా అదే కారణంగా ఆందోళన మొదలైంది నీలూకి. మేఘ మనసులో భావాలని ఇదీ అని చెప్పడం కష్టం. కానీ ముగ్గురూ తమ ఉద్దేశ్యాలేవీ ముఖాల్లో కనపడనీయకుండా మామూలుగా ఉండటానికి ప్రయత్నిస్తున్నారు.

కిరణ్ వచ్చి పలకరించేసరికి రజని, నీలూ ఎప్పటిలా నవ్వుతూనే బదులిచ్చారు. మేఘ మాత్రం అతని ఉనికే గమనించనట్టుగా ఎటో చూస్తూ నించుంది.

"ఒక్కడివే వెళుతున్నావా ఇంటికి? ప్రదీప్ రావడం లేదా?" అడిగింది నీలూ.

"ఈసారి ఎక్కువ రోజులు సెలవులు ఇచ్చారుగా. ప్రదీప్ వాళ్ళ అక్క దగ్గరికి ఢిల్లీ వెళుతున్నాడు" సమాధానం చెప్పాడు కిరణ్.

చేతిలో ఉన్న 'ఆర్చీస్' కవర్లోంచి ఒక గ్రీటింగ్ కార్డ్ తీసి "హ్యాపీ న్యూ ఇయర్" చెప్పి రజని చేతికిచ్చాడు. ఇంకొక గ్రీటింగ్ కార్డ్ నీలూకి కూడా ఇస్తే మేఘ ఏమంటుందో అని సందేహిస్తూనే తీసుకుంది.

తర్వాత తన చేతిలో మిగిలిన కవర్ ని మేఘకి అందిస్తూ "తీసుకో మేఘా.." అన్నాడు.

మేఘ ఉలకలేదు పలకలేదు. ముందుకి సాచిన చేతిని అలాగే ఉంచి తీసుకోమని ఐదారు సార్లు బతిమాలాక "నేను తీసుకోను" అంది.

కిరణ్ బతిమాలే కొద్దీ మేఘకి పంతం పెరిగిపోతోంది. "నాకొద్దు" కాస్త గట్టిగానే అరిచింది.

అప్పటికే చుట్టూ ఉన్న జనాలు ఆసక్తిగా వీళ్ళ వైపే చూస్తున్నారు. మేఘ మొండితనానికి రజనికి చాలా కోపం వస్తోంది.

నీలూ మేఘ చెయ్యి పట్టుకుని "అందరూ మన వైపే చూస్తున్నారు. తీసుకో" అనునయంగా నచ్చచెప్పింది.

చుట్టూ ఉన్న జనాల మొహాలు చూసి ఇబ్బందిగా అనిపించింది మేఘకి. తల వంచుకుని నేల చూపులు చూస్తూనే అతని చేతిలో నుంచి కవర్ అందుకుంది.

అక్కడ నిలబడటం అసహనంగా ఉంది ఆమెకి. కానీ ఏం చెయ్యాలో తెలియడం లేదు. ఇంతలో వాళ్ళు ఎక్కాల్సిన బస్ ప్లాట్ఫారం మీదకి రాగానే తప్పించుకోడానికి మార్గం దొరికిందనుకుని "నేను వెళ్ళి బస్లో కూర్చుంటాను" అని నీలూతో చెప్పి సమాధానం కోసం చూడకుండా నీలూ బ్యాగ్ కూడా తీసుకుని గబగబా బస్ ఎక్కేసింది మేఘ.

అప్పటిదాకా అతి కష్టం మీద మౌనంగా ఉన్న రజని మేఘ వెళ్ళగానే "ఎందుకంత పొగరుగా ప్రవర్తిస్తుంది? తన పంతమే తనది కానీ ఎదుటి మనుషుల గురించి అసలు పట్టదు" ఆవేశపడింది.

కిరణ్ తమకిచ్చిన గ్రీటింగ్ కార్డ్ కన్నా మేఘకిచ్చిన కార్డ్ రెండింతలు పెద్దగా ఉండటం గమనించింది రజని. మేఘ నిర్లక్ష్యంగా ప్రవర్తిస్తున్నా అతను ప్రత్యేకంగా చూడటం, వద్దంటున్నా బతిమాలి గ్రీటింగ్ కార్డ్ ఇవ్వడం అస్సలు నచ్చలేదు ఆమెకి.

“లెటర్లో నువ్వు మేఘని మేడ మెట్ల మీద కనపడమని రాసావుగా. ఆ రోజు” ఆత్రంగా కిరణ్ కి వివరించబోతున్న రజని చేతిని చున్నీ చాటుగా గట్టిగా లాగి మధ్యలోనే ఆపేసింది నీలూ.

“నువ్వు పంపిన లెటర్ చూసి మేఘ బాధపడింది కిరణ్. తనకి నీ మీద కోపం పోలేదింకా” చెప్పింది నీలూ.

“నీలూ ప్లీజ్.. ఈ రోజు నేను మేఘ పక్కన కూర్చోవచ్చా? తనతో మాట్లాడాలి” అని సౌమ్యంగా అడుగుతున్న అతని మొహంలో కాదనగ్గ కారణమేదీ కనిపించలేదు నీలూకి.

ఇంతలో ఉన్నట్టుండి పక్కనున్న రజని భోరుమని ఏడ్చింది.

“ఏమైంది రజనీ? ఎందుకు ఏడుస్తున్నావు?” ఆశ్చర్యంగా అడిగాడు కిరణ్.

“కిరణ్.. కాస్త రజని బ్యాగు కూడా అందుకుని నువ్వెళ్ళి బస్లో కూర్చో. నేనూ, రజని వెళ్ళి వాటర్ బాటిల్ కొనుక్కొస్తాం” అంది నీలూ.

“నా దగ్గర ఒక బాటిల్ ఉంది. ఇంకా కావాలంటే నేను వెళ్ళి తీసుకొస్తానులే. మీరు పదండి” అన్నాడతను.

“మేము పది నిమిషాల్లో వచ్చేస్తాం. బస్ బయలుదేరడానికి టైము ఉందిగా. మరేం పర్వాలేదు” అని చెప్పి అతని సమాధానం కోసం ఎదురు చూడకుండా రజని చెయ్యి పట్టుకు లాక్కుని పక్కకి తీసుకెళ్ళింది నీలూ.

“ఇప్పుడున్న సమస్యతోనే చస్తుంటే మధ్యలో నీకేమైందే తల్లీ.. ఎందుకేడుస్తున్నావు?” నీరసంగా అడిగింది నీలూ.

సమాధానం చెప్పకుండా కళ్ళొత్తుకుంటూనే ఉంది రజని. కాసేపు సర్ది చెప్పడానికి ప్రయత్నించి లాభం లేక చివరి మాటగా “పద వెళదాం. బస్ ఎక్కాక కూడా ఏడుస్తూనే కూర్చుంటానంటే నీ ఇష్టం” అంది నీలూ. కళ్ళు తుడుచుకుని వెంట నడిచింది రజని.

అందరికన్నా ముందే బస్ ఎక్కిన మేఘ ప్రయాణం చేసినంతసేపూ కిరణ్ ఉనికిని తప్పించుకోవాలని తమ నలుగురికి రెండు పక్క పక్కన సీట్లు కాకుండా తను కూర్చున్న చోటుకి వెనుక దూరంగా ఇంకొక సీటు ఆపింది. ఊహించని విధంగా కిరణ్ వచ్చి సరాసరి మేఘ పక్కనే కూర్చున్నాడు.

మామూలుగా అయితే అతను పక్కన కూర్చోవడం అంత విడ్డూరమైన విషయమేమీ కాదు కానీ ప్రస్తుత పరిస్థితిలో ఇష్టం లేదు మేఘకి. బయటికి మొండిగా ఉన్నట్టు మాత్రం కనిపిస్తోంది కానీ లోలోపల అతనికి ఎదురుపడటానికి ఆమెకి కాస్త బిడియంగా కూడా ఉంది.

కిరణ్ వచ్చి పక్కన కూర్చోగానే “నీలూ, రజని ఎక్కడా?” అంటూ లేచి నిలుచుంది మేఘ.

“మంచినీళ్ళు కొనుక్కురావడానికి వెళ్ళారు” సమాధానం చెప్పాడు.

“ఇక్కడ నీలూ కూర్చుంటుంది” అంది అతని వైపు చూడకుండానే.

“నేను నీలూని అడిగే వచ్చాను. నీతో మాట్లాడాలి. ప్లీజ్ మేఘా” అనునయంగా అడిగాడు.

ఇక తప్పించుకోవడం కుదరదని గ్రహించి సీట్లో కూలబడింది మేఘ.

పది నిమిషాలు నిశబ్దంలో గడిచాయి.

కళ్ళు తుడుచుకుంటూ బస్ లోపలికి వచ్చిన రజనిని చూసి మేఘ కంగారుపడింది. ఏమిటని అడగబోయేంతలో కళ్ళతోనే వారించింది నీలూ. వాళ్ళిద్దరూ వెనక్కి వెళ్ళి కూర్చున్నారు.

బస్సు ప్రయాణం మొదలైంది.

మేఘ మౌనం వీడకుండా తల పూర్తిగా పక్కకి తిప్పి కళ్ళు కిటికీకి అప్పచెప్పింది.

బస్సు ప్రకాశం బ్యారేజీ మీదకు రాగానే “రూపాయి నాణెం కావాలా?” అడిగాడు కిరణ్.

“.....”

“ఎప్పుడూ గలగలా మాట్లాడుతూ ఉండేదానివి. ఇంత సైలెంట్ అయిపోయావేమిటి.. నాతో మాట్లాడవా?”

“.....”

“మూడు గంటల సేపు అటే చూస్తూ కూర్చుంటే మెడ పట్టేస్తుంది. పోనీ నేను లేచి వెళ్ళి ఇంకెక్కడైనా కూర్చోనా?” అతని గొంతులో ఏ మాత్రం నిష్ఠూరం ధ్వనించలేదు.

ఆ మాట వినగానే అతన్ని నొప్పిస్తున్నానేమోననిపించి తల తిప్పి మామూలుగా కూర్చుంది మేఘ.

హాస్టలు, క్లాసులు, పరీక్షల గురించి అతనేవో ప్రశ్నలు అడుగుతుంటే క్లుప్తంగా బదులిచ్చింది.

అతని మొహంలోకి చూస్తుంటే, మాటలు వింటుంటే ఇదివరకటిలానే ఉన్నాడు తప్ప అతనిలో అసహజమైన మార్పేమీ కనిపించడం లేదు.

“గ్రీటింగ్ కార్డ్ చూశావా?”

“....”

“చూడవా?”

“....”

“ఒక్కసారి చూడు”

మేఘ తన ఒళ్ళో ఉన్న ‘ఆర్చీస్’ కవర్లోంచి గ్రీటింగ్ కార్డ్ బయటికి తీసింది.

రెండు లాంగ్ నోట్ బుక్స్ కలిపినంత పెద్దగా ఉన్న లేత నీలం రంగు ఎన్వలప్ మీద ‘టు మేఘ, ఫ్రమ్ కిరణ్’ అని రాసుంది. దాన్లోంచి గ్రీటింగ్ కార్డ్ ని బయటికి లాగగానే ముదురు, లేత నీలం రంగుల్లో అందంగా డిజైన్ చేసిన కార్డ్ మధ్యలో చిన్న చిన్న గులాబీ తీగలతో అల్లిన హృదయం ఒకటి కొద్దిగా పైకి ఎగిరినట్టు ముందుకొచ్చింది. పైన ‘న్యూ ఇయర్ విషెస్’ అని పెద్దగా కనపడుతోంది.

తెరిచి చూస్తే లోపల ఎడమవైపున చేతిరాతలో రాసిన రెండు మూడు వాక్యాలు బంగారు రంగులో మెరుస్తున్నాయి. మేఘ అదేం చదవకుండా కార్డ్ అంతా పైపైన చూస్తూ కుడి వైపు పైన మేఘ పేరు, కింద చివర్లో కిరణ్ పేరు చూస్తూనే మధ్యలో ప్రింట్ చేయబడి ఉన్న న్యూ ఇయర్ విషెస్ ఆఖరు లైన్లో ముద్రించి ఉన్న పెద్ద పెద్ద అక్షరాలని చూసి అక్కడే ఆగిపోయింది.

‘ఐ లవ్ యూ!’

ఆ రోజు ఉత్తరానికి స్పందించకపోవడంతోనే ముగిసిపోయింది అనుకున్న విషయం మళ్ళీ ముఖాముఖి ఇలా ఇంత సూటిగా ఎదురవుతుందని ఊహించకపోవడం వల్ల ఉలికిపాటుకి లోనయింది.

తను అంగీకారాన్ని తెలిపిందని అపోహ పడుతున్నాడేమోనన్న ఆదుర్దా కొద్దీ అతికష్టం మీద మాట పెగిలింది.

“నేను... నేను ఆ రోజు నీకు కనిపించలేదుగా?”

“ఊ.. స్టిల్ ఐ మీన్ ఇట్!” స్పష్టమైన సమాధానం వచ్చింది అతని నుంచి.

ఆ గ్రీటింగ్ కార్డులో తను రాసిన మాటలని ఆమె అర్థం చేసుకుందని భావించి అతనా మాటన్నాడు.

మేఘ చూపు ఉండటానికి గ్రీటింగ్ కార్డ్ మీదే ఉన్నా అక్కడున్నదేదీ తన దృష్టికి అందడం లేదు. చప్పున దాన్ని మూసేసి వంచిన తల ఎత్తకుండా అలాగే ఉండిపోయింది.

ఆమెకి తన మనసు తెలపాలని అక్షరాలతో పాటు కాసిన్ని మాటలు తోడు తెచ్చుకున్నాడతను.

ఇన్నాళ్ళ స్నేహంలో తనాడే నాలుగు మాటలకి ఆచి తూచి పొదుపుగా ఒకటీ అరా పలుకులు బదులివ్వడమే చూసిన ఆమెకి మొదటిసారి అతనూ మాటకారే అనిపించింది. అతగాడీ వేళ మనసుని మాట్లాడిస్తున్నట్టున్నాడు మరి!

ఎంతగా తప్పులెంచాలని ప్రయత్నిస్తున్నా అతని మాటల్లో తొంగి చూస్తున్న స్వచ్ఛత ఆమె నోరు నొక్కేస్తోంది. సూటిగా కళ్ళల్లోకి చూస్తూ తేటతెల్లంగా అతని అంతరంగాన్ని తన ముందు పరుస్తున్న తీరుకి ఆమె కళ్ళు వాలిపోతున్నాయి. తన సొంత గుండె ఎదురుదాడికి దిగి లోపల చేస్తున్న వీరంగం బయటికి తెలిసిపోతుందేమో అని ఆందోళనగా ఉంది.

నిజం చెప్పాలంటే చెవులని దాటి తనదాకా వచ్చిన మాటలకి అర్థం ఇదని అనువదించి చెప్పకుండా మెదడు కాస్తా చేష్టలుడిగి చోద్యం చూస్తూ కూర్చుంది. కానీ ఇంతవరకూ పరిచయం లేని ఓ కొత్త భాషని మనసు అప్పటికప్పుడు అక్షరాభ్యాసం చేసి అక్షరమక్షరం కూడబలుక్కుని చదివేస్తోంది ఆరాటంగా.

అతను ఓపిగ్గా ఇద్దరి మధ్యనా మాటల ఇటుకలు పేరుస్తూ వంతెన వేసే కొద్దీ మేఘ బింకం క్రమంగా సడలిపోయి ఊ కొడుతూ వింటోంది.

పక్క సీటులో వాళ్ళు బ్యాగులు సర్దుకుంటూ బస్సు దిగడానికి సిద్ధపడటం చూసి "నీలూని ఇక్కడికి రమ్మని చెప్తాను" లేచి వెళ్ళాడు కిరణ్.

కిటికీలోంచి బయటికి చూసి "అప్పుడే ఇక్కడిదాకా వచ్చేశామా!" ఆశ్చర్యపడుతూ చేతికున్న వాచీ వంక చూసి గంట సమయం గడిచిందని నమ్మలేకపోయింది మేఘ.

వస్తూనే వెనుక సీట్లో వాళ్ళు ఇంతసేపు ఎలా వినోదం కలిగించారో గుసగుసగా చెప్తున్న రజని ముఖంలో ఉత్సాహం చూసి బస్సు ఎక్కినప్పటి ఏడుపు మొహం గుర్తొచ్చింది మేఘకి. మళ్ళీ మామూలైనందుకు సంతోషించింది.

తుఫాను సూచనలేవీ లేకుండా ప్రసన్నంగానే కనిపిస్తున్న మేఘ మొహం చూసి అప్పటిదాకా ఆందోళన పడుతున్న నీలూ స్థిమితపడింది.

రజని పాప్ కార్న్ కావాలంటే కిరణ్ వెళ్ళి పాప్ కార్న్ తో పాటు బిస్కెట్స్, ఉడికించిన వేరుశనక్కాయలు కొనుక్కొచ్చి ముగ్గురికీ ఇచ్చాడు.

అందరూ ఒకచోట చేరేసరికి మళ్ళీ ఎప్పటిలాగే చిరుతిళ్ళు పంచుకు తింటూ ఒకటే కబుర్లు, నవ్వులు.. మేఘ ముభావం వీడి అందరితో పాటు మాటలు కలుపుతోంది, నవ్వుతోంది కానీ మధ్య మధ్యలో ఆలోచనల్లో తప్పిపోతోంది.

మరొక రెండు గంటలు కులాసాగా గడిచాక బస్సు కిరణ్ వాళ్ళ ఊరు చేరింది. అందరికీ మరొకసారి కొత్త సంవత్సరంలో సెలవులు బాగా గడపమని వీడ్కోలు చెప్పి బస్సు దిగిపోయాడు.

కిరణ్ వెళ్ళగానే రజని గబగబా వచ్చి మేఘ పక్కన కూర్చుని "చెప్పు చెప్పు తొందరగా.. ఏం మాట్లాడాడు?" అడిగింది ఉత్సాహంగా.

"ఇంతసేపూ మనందరం ఏం మాట్లాడుకున్నామో అవే" అంది మేఘ.

మేఘ సమాధానం రజని ఉత్సాహం మీద నీళ్ళు చల్లింది.

"నీకిచ్చిన గ్రీటింగ్ కార్డ్ ఏదీ చూపించు. మాకిచ్చినవి చాలా బాగున్నాయి తెలుసా" మేఘని తొందరపెట్టింది చూపించమని.

'న్యూ ఇయర్ విషెస్ టు ఏ డియర్ ఫ్రెండ్' అన్న సంబోధనతో డిజైన్ చేయబడిన ఆ కార్డులు చూసిన మేఘ కూడా బాగున్నాయంది.

మేఘకిచ్చిన గ్రీటింగ్ కళ్ళింతింత చేసుకుని చూసిన రజని ఉద్వేగంతో గట్టిగా అరిచింది.

"అబ్బా.. ఎంతందంగా ఉందో! నేనింతవరకూ ఇంత పెద్ద ప్రపోజల్ కార్డ్ ఎప్పుడూ చూడలేదు. సూపర్ టేస్ట్ కదూ" అంటూ గబగబా నీలూకి చూపించింది.

నేరుగా అలాంటి కార్డ్ ఇస్తాడని ఊహించని నీలూ ఆశ్చర్యపోయి అందులో ఏం రాసాడో ఆసక్తిగా చదివింది. మేఘ ప్రతిస్పందన ఏమిటో తెలుసుకోవాలని ఆమె ముఖంలోకి చూసింది. అక్కడేముందో స్పష్టంగా తెలీలేదు కానీ ఇదివరకటి కోపం, చిరాకు మాత్రం కనిపించలేదు.

అసలు అందులో అతనేమి రాసాడో సరిగ్గా చదవనేలేదు మేఘ. ఇప్పుడు చూడాలనిపించినా స్నేహితుల ముందు మొహమాటంగా అనిపించి రజని చేతిలోంచి అందుకుని సరాసరి బ్యాగులో పెట్టేసింది.

"మొత్తానికి నువ్వు ఇప్పటికైనా పచ్చజెండా ఊపినందుకు ఆనందంగా ఉంది" నవ్వింది రజని.

"పచ్చజెండా లేదూ ఏం లేదూ.. అందరిముందూ రాద్ధాంతం చేస్తే బాగోదని తీసుకున్నానంతే" చప్పున రజని మాటని కొట్టిపారేసింది మేఘ.

"మొండిఘటానివి నువ్వసలు.. అంత మాత్రానికి బస్సులోకి రాగానే తిరిగి ఇచ్చేయకపోయావా మరి?" రజని మొహంలో నవ్వు మాయమైపోయి నిష్టూరం పలికింది.

ఆ మాటకి వెంటనే సమాధానం చెప్పలేకపోయింది మేఘ.

'అవునూ.. నేనెందుకా పని చేయలేదు? నాకా ఆలోచన రాలేదేంటి?' తనని తాను ప్రశ్నించుకుంది కానీ బదులు దొరకలేదు.

"అబ్బా.. ప్రతీదానికి శత్రువుల్లా ఈ వాదించుకోవడాలేమిటి? కాస్త సౌమ్యంగా మాట్లాడుకోవచ్చుగా. అయినా ఏదో కోర్టు బోనులో నిలబెట్టి అన్నీ ఇప్పుడే తేల్చేయాలన్నట్టు నువ్విప్పుడే ప్రశ్నల చిట్టా విప్పాలా రజనీ.. దాన్ని కాస్త ప్రశాంతంగా వదిలేయ్" ఇద్దరికీ నచ్చచెప్పింది నీలూ.

తర్వాత ఆ సంగతి పక్కన పెట్టి లోకాభిరామాయణం చెప్పుకుంటూ కాలక్షేపం చేసారు స్నేహితురాళ్ళు ముగ్గురూ.

బస్సు రజని, నీలూ వాళ్ళ ఊరికి చేరింది. వాళ్ళు బస్సు దిగిపోతుంటే బెంగగా అనిపించింది మేఘకి. ఇప్పుడు నీలూతో ఉంటే బావుండనిపిస్తోంది కానీ వీలవదుగా. సెలవుల్లో పక్కింటివాళ్ళ ఫోనుకి కాల్ చేస్తుంటానని చెప్పింది.

అప్పుడప్పుడే కేబుల్ టీవీలు వచ్చాక సినిమాలు, సీరియళ్ళు పేరు మీద పల్లెల్లో కూడా అర్ధరాత్రి దాకా లైట్లు వెలుగుతున్నాయి కానీ డిసెంబరు ముప్పై ఒకటో తేదీ రాత్రి పన్నెండు గంటలకి పాత సంవత్సరానికి వీడుకోలు పలుకుతూ కొత్త సంవత్సరాన్ని ఆహ్వానిస్తూ సిటీల్లో, పట్టణాల్లోలాగా వేడుకలు జరుపుకునే సాంప్రదాయం ఇంకా పల్లెల దాకా పాకలేదు.

క్రితం ఏడాది హాస్టల్లో విద్యార్థులు, వార్డెన్లు అందరూ కలిసి అర్ధరాత్రి దాకా ఆటపాటలతో ఎంత సరదాగా న్యూ ఇయర్ వేడుక జరుపుకున్నారో గుర్తొచ్చి ఉసూరుమనిపించింది మేఘకి.

టీవీలో ప్రోగ్రాములు చూస్తూ కాలక్షేపం చేద్దామన్నా నాన్నేమో ఉదయాన్నే ఆఫీసు ఉందని తప్పించుకుంటే అమ్మేమో "మన ఉగాదిలా చక్కగా ఉదయాన్నే లేచి రోజంతా హాయిగా గడపాలి కానీ అర్ధరాత్రి దాకా నిద్ర చెడగొట్టుకుని కొత్త సంవత్సరానికి స్వాగతం పలకడం ఏంటో విడ్డూరం! అయినా తెల్లవారుజామున లేచి ముగ్గులు పెట్టొద్దూ.. అంతసేపు మేలుకోవడం నావల్ల కాదు" అని చేతులెత్తేశారు.

మేఘకి ఒక్కదానికీ చూసే ఆసక్తి లేక ముసుగుతన్ని పడుకుంది. తెల్లవారి ఉదయం మాత్రం ఇంటి ముందు అమ్మ వేసే న్యూ ఇయర్ ముగ్గుకి రంగులద్దడానికి త్వరగానే నిద్ర లేచింది.

స్నానాలూ, టిఫిన్లూ అయ్యాక నీలూకి న్యూ ఇయర్ విషెస్ చెప్పాలని వాళ్ళ పక్కింటికి ఫోన్ చేసింది.

"హ్యాపీ న్యూ ఇయర్ నీలూ.. ఏంటి అంతా గోలగా ఉంది, న్యూ ఇయర్ సెలబ్రేషన్సా?" అడిగింది మేఘ.

"అదేం లేదు. సుజాతాంటీ వాళ్ళింటికి చుట్టాలు వచ్చారు."

"రాత్రి పన్నెండు దాకా మేలుకుని ఉన్నావా? నేనైతే పదిన్నరకే నిద్రపోయాను. ఒక్కదానికీ బోర్ కొట్టింది."

"సేమ్ హియర్. నేను నీకంటే ఒక అరగంట ముందే నిద్రపోయాలే. హ్యాపీ న్యూ ఇయర్!"

"థాంక్యూ థాంక్యూ.. నేను చూడు నిన్ను విష్ చేద్దామని ఫోన్ చేసి ఆ సంగతే మర్చిపోయాను. నీక్కూడా వెరీ హ్యాపీ న్యూ ఇయర్ మై డియర్ నీలమ్మా.."

"థాంక్స్. ఈ రోజు ఫోన్ చేసి మంచిపని చేశావ్. రేపటినుంచి నాలుగు రోజులు ఆంటీ వాళ్ళు ఊరెళుతున్నారు. ఇంట్లో ఎవరూ ఉండరట."

"అవునా.. హ్మ్.."

"ఇంతకీ ఎక్జామ్స్ ప్రిపరేషన్ ఎప్పటినుంచీ మొదలుపెడతావు?"

"నిన్న, ఇవాళ రెస్ట్. ఇక రేపటినుంచైనా పుస్తకాలు తెరవాలి. రజని వచ్చిందా?"

"ఉహూ.. లేదు."

మేఘ కిరణ్ గురించి నీలూతో మాట్లాడాలనుకుంది కానీ చుట్టూ ఉన్న ఆ గందరగోళ వాతావరణంలో ఆ ప్రస్తావన తీసుకురావాలనిపించలేదు. మరో రెండు నిమిషాలు మామూలు విషయాలేవో మాట్లాడి ఫోన్ పెట్టేసింది.

కూర్చున్న చోటు నుంచీ కదలకుండా శ్రద్ధగా చదువుకుంటున్నదల్లా ఏదో పుస్తకం అవసరమయ్యి లేచి వెళ్ళి హాస్టలు నుంచి తీసుకొచ్చిన బ్యాగు తెరిచింది మేఘ. కావలసిన పుస్తకం తీసుకుంటూ ఉండగా పుస్తకాల మధ్యన దాచిన గ్రీటింగ్ కార్డ్ కనిపించింది.

ఇప్పటికే ఈ నాలుగు రోజుల్లో నాలుగైదుసార్లు చూసినా సరే మళ్ళీ ఇంకోసారి ముందేసుకుని కూర్చుంది. ఆ కార్డ్ చూసిన ప్రతీసారి ఆ రోజుటి బస్ ప్రయాణం గుర్తొస్తోంది.

మొదటిసారి రజనితో పంపిన ఉత్తరం చూసినప్పటి కోపం, బాధ కిరణ్ ని కలిసి మాట్లాడాక మాయమైపోయాయి. ఎంతగా ఆలోచించినా ఎందుకన్నది అర్థం కాలేదు. తను కూడా కిరణ్ ని ప్రేమిస్తోందా? అన్న ప్రశ్న వేసుకుంటే మాత్రం ఖచ్చితంగా లేదు లేదన్న సమాధానం ఎదురవుతోంది.

కిరణ్ ని తను ప్రేమించడం లేదు. కానీ అతనంటే కోపం లేదు. అతనితో ఉన్నప్పుడు, మాట్లాడినప్పుడు అతని మాటల్లో, నడతలో తప్పు పట్టాల్సింది ఏమీ కనిపించలేదు. తను కూడా అతని పట్ల దురుసుగా ప్రవర్తించకుండా ఉండాలి. ఇది మొదటి నుంచీ తామిద్దరి మధ్యా ఉన్నా స్నేహమే తప్ప తనలో ఇప్పటికిప్పుడు కొత్తగా వచ్చిన మార్పేమీ కాదుగా.. నిజానికి ఆ రోజు తనే కాస్త తలబిరుసుగా ప్రవర్తించి అతని మనసుకి కష్టం కలిగించిందేమో!

మనం ఎప్పటిలా మంచి ఫ్రెండ్స్ లా ఉందాం అని చెప్తేనో? ఎలా చెప్పడం, ఫోన్ చేసి చెప్పొచ్చు కానీ నేరుగా చెప్పడానికి మొహమాటం అడ్డొస్తోంది. మరి ఎలా చెప్పాలి? తను అందరికీ హ్యాపీ న్యూ ఇయర్ విషెస్ చెప్పినట్టు తనకి నేను చెప్తే తన మీద నాకేం కోపం లేదు అని అర్థం

చేసుకుంటాడుగా. కానీ ఇప్పటికే న్యూ ఇయర్ దాటిపోయిందే. అయినా పర్లేదు, కాస్త ఆలస్యంగా చెపితే తప్పేముంది. మళ్ళీ ఇలాంటి సందర్భం తనకి దొరక్కపోవచ్చు.

అన్నీ రకాలుగా బాగా ఆలోచించి ఒక నిర్ణయానికి వచ్చింది మేఘ. వాళ్ళుండే పల్లెటూర్లో గ్రీటింగ్ కార్డ్స్ లాంటివేమీ దొరకవు. వెంటనే తను దాచుకున్న గ్రీటింగ్ కార్డ్ కలక్షన్ తీసి కిరణ్ కి పంపించడానికి పనికొచ్చే కార్డ్ ఏమైనా ఉందేమో అని వెతికింది. చాలాసేపు వెతగ్గా వెతగ్గా ఒక కార్డ్ బాగుందనిపించింది.

ఒక ఇంటి ముందు పచ్చటి తోటలో ఉన్న చెక్క గేటు మీద నించుని ఊగుతూ ఒక చిన్న పాప, పక్కనే గేటు పట్టుకుని నించుని నవ్వుతున్న ఒక బాబు ఉన్నారు. లోపల హ్యాపీ న్యూ ఇయర్ సందేశం ఉంది.కార్డ్ లోపల డియర్ కిరణ్ అన్న సంబోధనతో మొదలుపెట్టి చివర్లో యువర్స్ ఫ్రెండ్ మేఘ అని రాసింది.

హాస్టలు నుంచి ఇంటికి ఉత్తరాలు రాయడం కోసం పోస్టల్ ఎన్వలప్స్ తో పాటు స్టాంపులు కూడా తన దగ్గర ఎప్పుడూ ఉంటాయి కాబట్టి గ్రీటింగ్ కార్డ్ కవర్ మీద అడ్రస్ రాసి, స్టాంప్స్ అంటించింది.

వీధి చివరనున్న ఉన్న పోస్ట్ బాక్స్ లో వేసి వద్దామని బయలుదేరబోతూ ఇలా గ్రీటింగ్ పంపుతున్నానని ఒకసారి నీలూతో చెప్పాక పోస్ట్ చేస్తే బాగుంటుంది అనుకుంది.

పక్కింటివాళ్ళ ఫోన్ కి ఒకసారి ప్రయత్నించుదామని రిసీవర్ అందుకోగానే డయల్ టోన్ వినపడలేదు. ఫోన్ వైర్లూ, కనక్షన్స్ అన్నీ సరి చూసినా లాభం లేకపోయింది. ఫోన్ డెడ్ అయిందని తెలిసి ఉస్సూరుమనిపించింది మేఘకి.

ఈ పల్లెటూర్లో ఫోన్ పోయిందని కంప్లెయింట్ ఇచ్చి, వాళ్ళు వచ్చి బాగుచేసేసరికి పుణ్యకాలం కాస్తా అయిపోతుంది. అందులో సంక్రాంతి పండుగ రోజులు అని తలచుకుంటే నీరసం వచ్చింది.

ఇప్పటికే న్యూ ఇయర్ అయిపోయాక న్యూ ఇయర్ విషెస్ కార్డ్ పంపుతోంది. ఇంకా ఆలస్యం చేసేట్టయితే పంపడమే అనవసరం అనిపించి మళ్ళీ ఒకసారి బాగా ఆలోచించి తను సరైన పని చేస్తున్నదని నిర్ధారించుకుని గ్రీటింగ్ కార్డ్ ఎర్రడబ్బాలో వేసి వచ్చింది.

గ్రీటింగ్ కార్డ్ వెయ్యడం అయితే వేసింది కానీ మరుసటి రోజు నుంచి కొత్త సందేహాలు బయలుదేరాయి.

మొదటిసారి బస్లో కలిసినప్పుడు అందరూ అడ్రసులు ఇచ్చి పుచ్చుకున్నారు. అప్పుడు కిరణ్ చెప్పిన అడ్రస్ కే పోస్ట్ చేసింది కానీ అది ఇంటి అడ్రస్ కాదు, వాళ్ళ నాన్నగారి బ్యాంక్ అడ్రస్. కిరణ్ పేరు కూడా రాసింది కానీ ఏమిటీ కవర్ అని వాళ్ళ నాన్నగారు తెరిచి చూస్తారేమో! చూస్తే ఈ అమ్మాయి ఎవరు, ఇలా కార్డ్ పంపిందేంటి అనుకుంటారా? అయినా చూస్తే మాత్రం తప్పేం ఉంది? ఫ్రెండ్ హ్యాపీ న్యూ ఇయర్ విషెస్ పంపింది అనుకుంటారు.. దీంట్లో వేరేగా అనుకోడానికి ఏముంది, తను అనవసరంగా ఎక్కువ ఆలోచిస్తుందేమో! కానీ ఎందుకో తెలీదు చాలా కంగారుగా ఉంది.

ఇప్పుడు గ్రీటింగ్ కార్డ్ పంపిందని తన ప్రపోజల్ కి యెస్ చెప్పాననుకుంటాడా? అహా అలా ఎలా అనుకుంటాడు? తను ఫ్రెండ్ అనే రాసిందిగా. అసలు కార్డ్ ఎందుకు పంపినట్టు? ఎందుకంటే ఫ్రెండ్ కాబట్టి పంపాను. అంతే.. అంతకన్నా ఎక్కువ మరేం లేదు!

అసలీ కార్డ్ సెలవలు అయిపోయే లోపల అందుతుందో లేదో?

ఇలా ఆలోచనల తుట్టె కదిలి ఒకదానికొకటి అడ్డం పడుతూ చిక్కుబడిపోతున్నాయి ప్రశ్నలు. సమయం గడిచే కొద్దీ ఆలోచనల తీవ్రత పెరిగి ఆందోళనగా మారుతోంది. నీలూతో మాట్లాడే అవకాశం కూడా లేకపోవడంతో ఒక్కత్తే తనలో తాను సతమతమైపోతోంది మేఘ.

మనిషి టీవీ ముందు కూర్చుని ధ్యాస మాత్రం అక్కడ లేకుండా ఆలోచనల్లో కొట్టుకుపోతూ ఉండగా అమ్మ పిలుపు బిగ్గరగా వినిపించేసరికి ఈ లోకంలోకి వచ్చింది. ఎంతసేపటి నుంచి పిలుస్తుంటే వినిపించుకోలేదోనని కంగారుగా వెళ్ళింది.

"ఇప్పటికి అరడజను సార్లు పిలిచాను. ఆ పాడు టీవీ ముందు కూర్చుంటే మనుషులు ఈ లోకంలో ఉండరసలు.." పూల సజ్జ చేత పట్టుకుని గన్నేరు చెట్టు కొమ్మ వంచి పూలు కోస్తూ అన్నారు మేఘ వాళ్ళమ్మ గారు.

"టీవీ సౌండ్లో వినిపించలేదులేమ్మా.. ఏంటో చెప్పు."

"ఇవాళ శనివారం కదా, నేనలా గుడి దాకా వెళ్ళొస్తాను. నువ్వు తలుపేసుకుని జాగ్రత్తగా ఉండు. కుక్కర్ పెట్టి వెళితే విజిల్స్ వచ్చాక ఆపుతావా?"

ఓ క్షణం ఆలోచించి "అమ్మా.. గుడికి నేనూ వస్తాను" అంది మేఘ.

"గుడికా, నువ్వా.. స్నానాలు జపాలు లేకుండానే? అడిగినా ఎలాగూ రాననంటావని ఊరుకున్నా. మళ్ళీ రేపు వెళదాంలే."

"ఉహూహూ.. కుదరదు. నేనిప్పుడే వస్తా. ఒక్క పది నిమిషాల్లో రెడీ అయిపోతా.. ప్లీజ్ ప్లీజమ్మా.."

"నీ బుర్రలో ఏదో తిక్క పురుగు ఉందనుకుంటా. ఎప్పుడు ఏ బుద్ధి పుడుతుందో చెప్పలేం."

"అంతే మరి! వర్షం ఎప్పుడొస్తుందో ప్రతీసారీ మనకి తెలుస్తుందా ఏంటీ? నేనూ అంతే. పేర్లు పెట్టే ముందే ఆలోచించుకోవాలమ్మా ఇలాంటివన్నీ.." కిలకిలలాడింది మేఘ.

"ఆ చాల్లే బడాయి. అయినా నీ పేరు బాధ్యత మొత్తం మీ నాన్నగారిదే. నాదేం లేదు. తొందరగా తెములు. తాళం వేసి ఇద్దరం వెళదాం" నవ్వారు మేఘ అమ్మ గారు.

గుళ్ళో దేవుడికి ఎదురుగా నించుని భక్తిగా కళ్ళు మూసుకుంది మేఘ.

'దేవుడా దేవుడా.. నేను పంపించిన గ్రీటింగ్ కార్డ్ తొందరగా కిరణ్ కి అందేట్టు, దాని వల్ల ఎవరికీ ఎటువంటి సమస్యలు, అపార్థాలు రాకుండా ఉండేట్టు చూడు. నేను చేసిన పని పొరపాటు అవ్వకుండా చూడు. ఉహూహూ కాదు కాదు.. నేను చేసింది పొరపాటు అయితే ఈ సారికి క్షమించి ఏ ఇబ్బందులు రాకుండా చూడు. అలాగైతే నేను మళ్ళీ వచ్చి కొబ్బరికాయ కొడతాను. ఒక శనివారం ఉపవాసం కూడా చేస్తాను. దేవుడా దేవుడా.. ప్లీజ్..'

అంతసేపు ఏకాగ్రతగా దణ్ణం పెట్టుకోవడం చూసి మేఘ వాళ్ళమ్మ గారు పక్కకొచ్చి నవ్వుతూ "పెద్ద కోరికల లిస్టే చదువుతున్నట్టున్నావుగా. అన్నీ ఒకేసారి చెప్తే కష్టం. కాస్త ఊపిరి పీల్చుకోనివ్వాలి దేవుణ్ణి కూడా" అన్నారు.

"నువ్వు మరీనమ్మా.." కంగారుగా కళ్ళు తెరిచి నవ్వింది మేఘ.

ప్రతీసారీ సెలవుల్లో తిండి, నిద్ర, చదువు అన్నీ కొలతల ప్రకారం జరిగే హాస్టలు టైంటేబుల్ ని పూర్తిగా పక్కన పెట్టి రాత్రి పొద్దు పోయిందాకా టీవీ చూస్తూ, బారెడు పొద్దెక్కిందాకా నిద్రపోతూ కులాసాగా సెలవులని గడిపేసే మేఘకి ఈసారి ఎడతెగని ఆలోచనల మధ్య రోజులు భారంగా గడుస్తున్నాయి.

పండుగకి రెండు రోజుల ముందు ఊరు నుంచి పిన్ని కుటుంబం వచ్చాక మేఘకి హుషారు వచ్చింది. అమ్మ, పిన్ని కలిసి అరిసెలు చేస్తుంటే తమ్ముడు, చెల్లితో కలిసి అరిసెల క్రతువుకి ఉడత సాయం చేస్తూ మధ్యలో నీళ్ళలో వేసి చూసే బెల్లంపాకం కోసం పోటీలు, గిల్లికజ్జాలు, పుస్తకాల్లోనూ, ఇంటి చుట్టూ నేల మీదా రంగుల ముగ్గులు తీర్చిదిద్దడం, గొబ్బెమ్మలు పెట్టడం, బంతిపూల దండలు గుచ్చడం, రోజూ ఉదయాన్నే భోగిమంటల పేరుతో చలిమంట చుట్టూ చేరి హంగామా చెయ్యడం, ఆటలు, పాటలు, అల్లరి, ఆనందంతో ఇల్లంతా సంక్రాంతి కళ వచ్చింది.

భోగి పండుగ రోజు సాయంత్రం మేఘ అమ్మ గారు, పిన్ని కలిసి భోగిపళ్ళు పోసే కార్యక్రమం కోసం అన్నీ సిద్ధం చేస్తున్నారు. చుట్టుపక్కల వాళ్ళు కొంతమందిని పిలిచారు పేరంటానికి. అప్పుడప్పుడే ఒక్కొక్కరు వస్తున్నారు. అక్కలిద్దరూ కలిసి చిట్టి తమ్ముడిని ముస్తాబు చెయ్యడంతో పాటు పట్టులంగాలు సింగారించారు. ఇప్పుడు కూడా కాస్తైనా కుదురు లేకుండా ఇల్లంతా ఒకటే గంతులు వేస్తున్న తమ్ముడి వెనక పరుగులు తీస్తున్నారు.

అంతలో హాల్లోంచి ట్రింగ్ ట్రింగ్ మన్న శబ్దం విని ఫోన్ బాగయినట్టుందే అనుకునే లోపలే మేఘ తమ్ముడు పరిగెత్తుకు వెళ్ళి ఫోన్ ఎత్తి "మేఘుక్కా.. నీకే ఫోన్" అని అరిచాడు.

తన కోసం ఎవరు చేసుంటారు, ఒకవేళ కిరణ్ గానీ చేశాడా?

(కొనసాగింపు వచ్చేసంచికలో...)

COMMENTS

రచయిత్రి బ్లాగు

http://madhuravaani.blogspot.com